

Posudek bakalářské práce Veroniky Táborské

z pohledu školitelky, Mgr. Lady Vikové, KSKA FF UPa

název BP:

K integraci dětí cizinců do české společnosti – na příkladu Vietnamců ze dvou vybraných měst

---

Pro svou bakalářskou práci si Veronika Táborská vybrala oblast integrace dětí cizinců do majoritní společnosti na našem území, toto téma sleduje na příkladu vietnamských dětí. Práce má teoreticko-empirický charakter, studentka vychází z vlastního výzkumu v multikulturním klubu a ve vybrané ZŠ, své poznatky porovnává se zjištěními publikovanými v dříve napsaných studiích a obohacuje je o další četbou získané informace.

Jako její vedoucí hodnotím kladně studentčino nadšení pro zvolené téma, samostatnost při výzkumu, její přípravu na výzkum, volbu relevantní literatury, i realizaci výzkumu. Zároveň nelze přehlédnout mnohé formální nedostatky v konečné podobě práce. Místy se zdá, že práce neprošla jazykovou korekturou, autorčiny formulace jsou v mnoha případech těžkopádné a nepřesné (např. na s. 12), zatížené chybnými vazbami, popř. unáhlenými (zkratkovitými) závěry. Např. na s. 13 uvádí jako vysvětlení, proč právě vietnamské děti, nepodložený údaj, že vietnamská národnost patří v školském systému k těm nejrozšířenějším (není nijak vysvětleno, jak toto tvrzení myslí). Nezabývá se tím podstatným: kolik procent těchto dětí vstoupilo do školy bez znalosti vyučovacího jazyka?

Co se týče práce s literaturou, způsob odkazování je v pořádku, pouze místy odkazované citace nekorespondují s vlastním textem autorky. Např. na s. 34 uvádí, že u vietnamských dětí je hlazení po vlasech povoleno jen rodičům, ale z pozorování jí vyplynulo, že když jsou děti hlazeny vychovatelkami, „dětem hlazení nevadí, není bráno jako projev přílišné sebedůvěry“ (s. 34). Toto je jen jeden z příkladů, kdy autorka uvádí vyčtené tvrzení a jeho ověření v praxi je pouze formální a nedůsledné (autorce v této práci chybí kritická sebereflexe). Zároveň svou práci prezentuje jako malou sondu do problematiky (s. 62), tedy je si vědoma jen dílčího významu svého výzkumu.

Za nejzávažnější nedostatky práce považuji, že se jednotlivé věty a myšlenky opakují, např.:

1. v jednom odstavci se 2x vyskytuje část věty „v horských oblastech, kde se žíví zemědělstvím“ (s. 46),
2. informace o tom, že *vietnamští rodiče nešetří na doučování*, se dozvídáme na s. 53 a 56,
3. věta „Od Aničky mi bylo potvrzeno, že již od dětství byla rodiči vychovávána způsobem výchovy, jenž byl ve velké míře ovlivněn konfucianismem“ se vyskytuje ve stejném znění na s. 60 i 61;

a dále to, že některé vložené pasáže nejsou dostatečně propojené se zbytkem práce. Konkrétně podrobné popsání školního systému ve Vietnamu nám nesděljuje, v čem tkíví hlavní rozdíly mezi českým a vietnamským vzdělávacím systémem a v čem spočíval kulturní šok vietnamských dětí (a konkrétně i informantky Aničky, která přišla do českého školního prostředí v 11ti letech). Stejně tak slibně se rozvíjející teoretická pasáž o identitě vietnamských dětí v českém prostředí (s. 61) je pouze naznačena, jako by autorce došel dech a myšlenku opouští dřív, než ji stačí dokončit.

Navzdory výše uvedeným výtkám však práci považuji za přijatelnou, ovšem spíše slabší, doporučuji ji k obhajobě a navrhuji hodnotit ji stupněm D.

Lada Viková

V Pardubicích 7. 1. 2020